

[Hans Rasmussen.]

å jour. Navnlig har man på mange fags kongresser og fra mange arbejdspladser peget på septemberforliget, som på forskellige vigtige områder må gennemgå en gennemgribende revision, for det passer ikke ind i det moderne arbejdsmarked.

Jeg kunne godt ønske noget mere effektivitet i forhandlingerne mellem Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund, hvad angår både forhandlingsreglerne og septemberforliget. Jeg er ikke blind for, at vi på forskellige områder må ændre signaler, og vi kan ikke stadig bevare traditionen i den langsommelige forhandlingsgang, som ofte forekommer på det danske arbejdsmarked. Den moderne tid kræver effektivitet, rationalisering og en mere hensigtsmæssig arbejdsgang; det gælder også arbejdsmarkedets organisationer, hvad enten forhandlingerne drejer sig om fornyelse af overenskomsterne, eller de drejer sig om de stridigheder og divergenser, der nu engang i det daglige liv kan opstå i Danmarks tusindvis af virksomheder. Men det er jo en ganske anden ting, at vi har øjnene åbne herfor. For så vidt den ærede ordfører for forespørgerne i sin faglige organisation havde fremført synspunkter med hensyn til at forcere disse ting frem, var det helt i sin orden. Derimod synes jeg, at vi i hvert fald i et retssamfund af al magt må vende os imod, at man tager sig selv til rette, og så er det ligegyldigt, om det sker fra arbejdsgiver- eller arbejderside. Det er en falliterklæring for den part på arbejdsmarkedet, der ikke kan holde justits inden for sine egne rækker, navnlig når vi selv gennem frivillige forhandlinger og beslutninger har været med til at opstille de bestemmelser, der er gældende i arbejdsforholdet.

Dertil kommer, at alle arbejdernes organisationer har bestemmelser i deres vedtægter, der fastslår, at arbejdsstandsninger, som ikke er godkendt af forbundets ledelse og ikke er i overensstemmelse med vedtægternes bestemmelser, øjeblikkelig skal bringes til ophør efter forbundsledelsens opfordring. Det ser ud, som om den ærede ordfører for det kommunistiske parti vil se helt bort herfra og ligefrem gennem sine udtalelser om ikke direkte så indirekte vil op-

fordre til en fortsat provokering af ulovlige strejker.

Der er jo ikke her tale om en tosidet bestemmelse, der er båret frem af forhandlinger mellem arbejdsgivere og arbejdere. Det er arbejderne, der ud fra deres egen fri vilje på kongresserne har truffet disse bestemmelser, som de forstår det er nødvendigt at have i vedtægterne, når vi skal leve på et ordnet arbejdsmarked. Og så kunne man jo spørge kommunisterne ved denne lejlighed, om man skal sætte sig ud over de vedtagelser, der er sket på kongresserne, og som man fuldtalligt har godkendt, og bryde sig pokker om vedtægternes indhold. Det kan man sikkert ikke få nogen ledelse til, og hvis en leder, som kommer lidt i strid med kommunisternes øvrige politik, ville sætte sig lidt ud over vedtægterne, ville han sikkert blive draget til ansvar herfor og få at vide, at han har at rette sig efter det, loven bestemmer, og som er godkendt af kongressen. Kan man bryde fagforeningslovene på det ene punkt, ja, så kan man bryde dem på mange andre punkter og finde undskyldninger herfor, og så vil det hele komme til at ende i det anarki, som man vel navnlig fra kommunistisk side ønsker fremmet, fordi de gerne vil gøde jordbunden for deres parti, og det sker bedst gennem utilfredshed.

Det forekommer os også at være en tvetydig stilling, kommunistpartiet indtager, for når det drejer sig om strejker i Østtyskland, Polen eller Ungarn, hævder partiet uden blusel, at sådanne strejker må bringes til afslutning, de må nedkæmpes, ikke ved hjælp af en procedure i en fast voldgiftsret, men af maskinkanoner, som — det må indrømmes — er langt mere effektive, når det gælder at bringe folk i arbejde, end en eventuel kendelse af en fast voldgiftsret. Det finder man helt på sin plads, hvad der ikke alene er ejendommeligt, men også tyder på en arbejder- og menneskefjendsk holdning, og undskyldninger har man straks parat, når det bare sker inden for det kommunistiske paradisi.

Inden for fagbevægelsen sætter vi den største pris på, at regeringen og folketinget interesserer sig for sådanne problemer som arbejdsløshedslovgivningen, herunder arbejdsløshedsunderstøttelsernes størrelse og